

KOLOUŠEK

JANA
BERNÁŠKOVÁ

KOLOUŠEK

Vyšlo také v tištěné verzi

 ROSIER

Jana Bernášková

Koloušek – e-kniha

Copyright © Rosier, s. r. o., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JANA
BERNÁŠKOVÁ
KOLOUŠEK

r ROSIER

Text © Jana Bernášková, 2023
Illustrations © Barbora Balgová, 2023

ISBN tištěné knihy: 978-80-88467-64-9
ISBN ePUB: 978-80-88467-65-6
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-88467-66-3
ISBN PDF: 978-80-88467-67-0

*Tato kniha je věnována Tobě, jenž sis dovolil dotknout se
své vlastní duše.*

*Taky všem, kteří do mého života vnáší inspiraci
a stávají se mými múzami.*

*A ještě bych chtěla poděkovat svým dvěma dětem:
„Děkuji, že jste si mě vybraly za mámu.“*

PROLOG

Zvířecí duše prý váží sedm gramů, zjistili to vědci při pokusech na umírajících myších.

Někdo ovšem tvrdí, že zvířata žádnou duši nemají a že vlastně vůbec žádná duše neexistuje. Já ale věřím, že duše existuje a má ji každý živý tvor. Víte, že ta lidská váží přesně dvacet jedna gramů? I tohle zjistili vědci, i když zase jiní, a to při sledování umírajících lidí, kteří měli pod postelí umístěnou speciální váhu. Takže se můžeme domluvit na tom, že duše existuje. Pro tento příběh je to důležité.

Duše je tak malinká a tak lehoučká, že by mohla být opravdu bezvýznamnou součástí našeho těla, ale není, pokud jí teda nasloucháme. Dokáže nás provést životem tak, abychom si ho užili naplno a prožili na tomhle světě vše, co máme. Jenže pak je tady ještě láska, a ta spoustu věcí komplikuje, přestože je tak nádherná. Když ji cítíte, prochází tělem a uvelebují se v duši. Teda pokud zrovna nebolí...

Láska, nebo duše?

Někdo zaprodá duši za peníze, jiný za lásku, nebo naopak naplní svou duši láskou, ale občas se taky stane, že vlastní duši ztratíme. Což je vlastně faktický nesmysl, duše není rtěnka, aby vypadla z kabelky, že?

Svou duši ztratit nemůžeme, ale dokážeme ji někdy překrýt starou dekou, tak tlustou a chlupatou, že ji přes vrstvu tkaniny necítíme. Duše se pak nemůže nadechnout, a i když volá o pomoc, nikdo ji neslyší, jelikož jí nikdo nenaslouchá.

Je úplně sama, opuštěná a nezmůže vůbec nic. Tohle překrývání je zbytečné, ale pro ženy zároveň dost typické.

Někdy mám pocit, že se ženy narodily proto, aby překrývaly vlastní duši, život, lásku, emoce, vztahy a tím si vše dokonale zkomplikovaly. Nebo alespoň ty ženy, které znám já.

Já sama jsem třeba komplikovaná žena, která si ovšem myslí, jak je báječně jednoduchá, uživatelsky pohodlná, čitelná, a že je s ní hodně srandy. Což asi občas i je, ale moje duše se zas tak často nesměje, naopak mě má někdy plné zuby. Upřímně, já se jí ani nedivím.

Tento příběh bude právě o takovém ženském hledání a o mužském nalezení lásky, té, která běží někdy těsně vedle životního štěstí. A taky o překrývání sama sebe i druhých, o naslouchání a hledání duše, a taky o tom, jak se z jedné milé holky během chvilky stane zahlcená, sebestředná a chvilkami až sobecká kráva, která nedokáže své problémy řešit včas, a tak je začne překrývat a odsouvat, až se dostane do kolotoče, ze kterého nemá sílu vystoupit.

Při hledání pravého životního štěstí se totiž občas chováme jako psi, kteří se honí za vlastním ocasem.

Máš pocit, že ty to neděláš, že ten zpropadený ocásek nemáš?

Ale máš. Je to naše smrtelnost, nápis GAME OVER, který cítíme v zádech a snažíme se ho setřást. Chceme mu uniknout a žít úžasný a báječný život bez komplikací.

A někdy se o to snažíme tak moc, až si poděláme všechno hezké. A čím to je?

Možná tím, že jsme sobci nebo jen nezralí a líní nést na svých bedrech odpovědnost.

Možná za to může naše dětství, ti zpropadení rodiče, nebo snad jen nechceme přijmout zodpovědnost za své dospělé životy a pořád se vymlouváme jako děcka na základce. Odpověď zatím neznám, ale budu se snažit na ni s vámi přijít.

Je mi nějaký ten rok přes třicet, jmenuji se Lucie Májová a měla bych se vdávat.

Jsem totiž zasnoubená, můj přítel Karel si mě opravdu vybojoval a miluje mě jako blázen a já jeho, jen jsem trochu cáklá a pojem láska má u mě v hlavě trochu jiné hranice, ale to časem zjistíte.

Z prvního vážného vztahu mám dceru Kristýnku, které nikdo neřekne jinak než Kiki, a ta má tatínka Tomáše, jenž je stále přítomen v mém životě, ať chci, nebo ne. Hodně mě miloval, ale pak to všechno vzalo rychlý spád, když se zamiloval o dům dál. Ale to je už za mnou, ovšem asi ne tak úplně za Tomášem.

Jinak - jako každá žena mám do života velké plány. Chci toho stihnout opravdu hodně a mířím kariérně vysoko, chci být herečka velkých rolí, a i když si to přeji už léta, pořád to tak trochu drhne.

Bude to nejspíš i tím, že mám v sobě spoustu nejistoty, podobně jako mnoho žen, které už jsou oficiálně dospělé, a zároveň si nejsou samy sebou jisté. Ale pojďme si ten příběh o mně převyprávět od začátku.

Ležíme s Alčou, mou služebně nejstarší kamarádkou, na barevné dece na malém koupališti v Praze. S Alčou se znám už od střední školy a provázíme se spolu celý dosa-
vadní život, my dvě herečky, co máme dcery a občas i chla-
pa.

Moje Kristýnka je už předškolák a její Sofinka se právě učí běhat na všechny světové strany. Alča za ní vždycky vy-
střelí rychlostí sportovce a já si užívám, že tohle sebevra-
žedné dětské období už máme za sebou. Nikam neběhám
a s Kiki se většinou na všem domluvíme, teda alespoň se
o to snažím. Ta se právě rozhodla, že mi namaže záda, je-
likož slunce po dlouhé době začalo opravdu pálit, a tak je
potřeba mít ochranu.

Ležím na břiše a koukám na tvarohovitě bílé Čechy, jak
se se zaříznutými plavkami povalují na dekách a jsou od
pohledu spokojení, přestože ještě nestihli shodit vánoční
přežíračku. Skáčou neohrabaně do vody ze závodních blo-
ků a užívají si jízdu na skluzavce. Všude to výská a bzučí
jako v úlu. Mladé holky jezdí dolů pozadu nebo po hlavě,
i když se to nesmí, a tím provokují pohledného mladého
plavčíka s vyrýsovanými břišáky, lehce zvlněnými tmavý-
mi vlasy a modrýma očima. Ten svou práci od pohledu be-
re velmi zodpovědně.

Maminky s dětmi si to šněrují brouzdalištěm k bufetu,
kde si dávají párek v rohlíku a zmrzlinu. Všude se rozlé-
há šplouchání vody, dětský smích a radost. Je konec srp-
na roku 2012 a vypadá to, že je všechno v pořádku. Celý
svět. Kiki mě masíruje jako zběsilá, cítím její malé prstíky,
jak mi tancují po zádech. Já mám na očích velké sluneční
brýle, ve kterých se cítím tak sexy jako opravdová filmová
star, a přede mnou na dece leží studené hranolky v papí-
rovém kelímku. Hranolky mě nikdy neomrzí. Hranolky mi
dávají pocit jistoty, vždycky mi udělají radost, jsou za pár
korun a jako herečka bych je neměla jíst.

Ale já jsem rebelka a vždycky si je natruc dám.

Mají pak příchut' hříchu.

Alča se vrátí se Sofinkou v náručí a lehce zadýchaná vyhrkne: „Utekla mi až k velkému bazénu! Tam ji naštěstí chytil plavčík!“ Přisedne si ke mně na deku a Sofince vrazí do ruky tři hranolky, aby ji na chvílku zabavila, a pokračuje: „Luci, všimla sis ho?“

Odpovím znuděně: „Myslíš plavčíka v oranžových trenkách?“ a pohledem hledám místního Hasselhoffa.

Alča natěšeně vyhrkne: „Jo, tamtoho!“ a ukazuje prstem.

„Když mi malou předával, tak se na mě usmál,“ a zaculí se u toho jako malá holka.

„Pak mě teda trochu sprdnu, že si ji musím víc hlídat, ale to už jsem nevnímala, já koukala jenom na ty jeho krásné bílé zuby, ten by mohl z fleku dělat reklamu na zubní pastu.“

Na dálku si prohlížím Alčín koupalištní objev. Zrovna píská na kluky, co skáčou z okraje bazénu, a rázným gestem ukazuje, že tohle ne! A přitom je od nich viditelně jen o pár let starší.

„Ali, takhle z dálky je asi použitelný, ale bude to ještě malý děcko, ne? Kolik mu může být? Něco přes dvacet?“ řeknu jen, položím hlavu na deku a užívám si masáž, kterou Kiki vzala smrtelně vážně.

Alča stříhne mikádem a pokračuje v pozorování mladého kolouška, který hopsá po koupališti. Zaměřuje ho jako šelma čekající na vhodný okamžik, aby po něm skočila.

Nedá mi to a zeptám se na jejího Ondru: „A co doma?“

Alča s nezájmem odvětí: „Ani nevím, on pořád hulí, a to mě fakt sejří. Nesnáším ten jeho mimózní pohled, jakože pohoda,“ a dál sleduje svůj letní objev.

Uslyším zvuk prázdné tuby od opalovacího krému, který mi Kiki doprskla na záda.

„Kiki, ten krém byl nový!“ řeknu zaskočeně.

Alča se rozesměje na celé kolo: „Máš úplně bílý záda i nohy, to ze sebe budeš seškrabovat ještě tejden.“ Kiki se tomu taky směje a já se samozřejmě tvářím jako kakabus.

„Teto, můžu tam mámě namalovat smajlíka?“ volá a prstem ho hned udělá.

Jsem naštvaná a vyskočím: „Mně to tak vtipný nepříjde. Krém stál tři kila a můj zadek zůstane bílý jako lední medvěd,“ a snažím se rozmazat krém i dopředu a taky na zbytek těla, ať nepříjde úplně vniveč. Vůbec se mi to nedaří: „Kikino, jsi normální?“ protočím oči. To je ten rodičovský zákon, každá chvilka ticha a klidu je draze vykoupěna nějakým průserem.

„Kikino, já si potřebuju opálit tady ten tvaroh!“ Kiki se směje a Alča navrhně, že bych si tu vrstvu krému měla jít vydržít na skluzavku. Oponuji, že radši ne, protože na skluzavce jsem jela naposledy v dětství.

Toho se chytne Kiki a začne jančit, že ona chce taky na klouzačku a že spolu okamžitě musíme jet. Nechce se mi.

„Mamí, pojd'!“ prosí Kiki a poskakuje okolo deky.

Alča si rýpne: „Se snad bojíš jezdit po prdeli dolů?“

Postavím se a zamachruju: „Tss... náhodou já jsem z tábora držitelka titulu nejrychlejších sjezdů. Jsem jako jediná jezdila i po hlavě.“

Alča se začne smát na celé kolo: „To bych teda chtěla vidět. Ty, paní opatrná? Pěkně kecáš!“ a snaží se zachytit své znovu se rozbíhající batole.

Sice jsem trochu posera a dětské tábory jsem nesnášela - vždycky jsem měla chuť je v noci zapálit, abych mohla jet domů dřív -, ale jsem děsně soutěživá a touha po diplomu a vítězství byla vždycky silnější, takže nikdo tady nebude zpochybňovat mé dosavadní dětské úspěchy! Ukážu holkám, co jsem za klouzačkovou královnu.

Ubrouskem od hranolek se rychle snažím setřít ten podělaný dětský opalovák s funkcí přetrvávající bělosti - to, aby byla jistota, že víme, kde je dítě namazané. To, že dítě i já zbytek dne vypadáme jako smrt, už výrobce evidentně netrápí. Ubrousek je celý upatlaný a já taky, je správný čas ukázat holkám, kdo je tady přebornice ve sjezdu.

„Takže mrkejte na drát, buchty, jdu na věc!“ Alča se směje a Kiki poskakuje a výská. Odhodím své sexy černé brýle a vyrážím směr skluzavka. Prohodím dlouhé blond vlasy a snažím se zatáhnout břicho, lehce popoběhnu po trávníku, cítím se při tom jak Pamela Anderson v Pobřežní hlídce. Ovšem ona neměla jedničky prsa a plavky zařiznuté do bílého těla.

Ale to mi teď nevádí, ukážu holkám svůj jedinečný sjezd po hlavě dolů a možná tím ohromím i ty mladochy okolo bazénu. Zajedu do vody jako šipka a vypluju jako delfín. Dokonce jsem mívala i grif, kdy jsem dokázala sjet skluzavku a klouzat dál po vodní hladině. Byla jsem taková surfařka koupaliště. A to jim teď předvedu.

Kiki tleská, je nadšená a cestou ke klouzačce poskakuje okolo mě: „Mami, můžu jet s tebou?“

„Teď ne, Kiki, počkej s tetou dole a hezky koukej, jak umí máma jezdit.“ Kiki začne natahovat, a já ji uklidním slibem: „Pojedeš se mnou pak druhou jízdu,“ usměju se.

Teď budu její hrdinka, rychle vyběhnu po schůdkách až na vrchol té klasické, červené skluzavky, která evidentně pamatuje mé dětství, kouknu se pod sebe a musím uznat, že od toho dětství se ty klouzačky nějak jakoby zvětšily a prodloužily. Najednou se mi lehce zatočí hlava. Skluzavka je docela vysoká a dlouhá a míří do bazénu, kde je voda asi tak do pasu.

Pod klouzačkou u brouzdaliště poskakuje Kiki a mává na mě. Alča s mimčem na ruce taky čeká, co předvedu. Já se na ně nejistě usměju a začnu zvažovat, jestli to opravdu raději nesjedu jen tak po prdeli a krému. Přece jenom jsem už větší a nějak mi nedošlo, že... V tu chvíli mě vyruší asi desetiletá holčička v modrých plavkách: „Panííí! Jedete, nebo ne?“ Já se nadechnu a odpovím: „Jasně, že jedu. Já se jenom kochala pohledem a ty se teď posuň dozadu, musím se sem srovnat, já totiž pojedu po bříše.“

Holčička mi odpoví tónem družinářky: „Ale to se nesmí!“

Přesně to mě nakopne, miluji totiž dělat věci, které jsou zakázané. Odsunu ji a řeknu: „Být mála a protivná taky ne, a podívej, že jsi.“

Hecnu se, lehnu si na břicho, natáhnu ruce před sebe do šipky a rozjedu se dolů. Krém rozmatlaný po celém těle krásně přidává na rychlosti, kterou najednou cítím v každém svalu, přivírám oči, těch pár vteřin, které jízda trvá, se mi zpomalí jako ve filmu, cítím v nich svobodu a rebelství, někde z dálky slyším pískání plavčíka, a to mě baví ještě víc, svištím si po skluzavce a pomalu se blížím k modré hladině bazénu, vlnky tancují a já se těším, jak zchladím svoje horké tělo.

Nabírám ale velkou rychlost a vklouznu do vody jako tuleň, žádný skluz po hladině se nekoná a hloubka vody není tak velká, jak bych potřebovala, mé tenké ruce neubrzdí náraz a podlomí se jako sirky a hlavou prudce narazím na dno oprýskaného bazénu. Cítím silný, tupý úder do čela, v lebce to doslova křupne, palčivá bolest mi zatemní mozek a oči se mi prudce otevřou do vody. Do očí mě šíleně štípe chlor, ale bolest hlavy to nepřekryje. Dívám se do modra, nevím, jak dlouho to celé trvá, ale přijde mi to jako hodiny, všechno kolem mě ztichne a zastaví se, slyším jenom šumění vody a pozoruji své bezvládné končetiny, jak se vlní v té počúrané vodě městského koupaliště, kterou teď ještě probarvuji svou krví.

Vidím, jak se všechno zbarvuje lehce do růžova, a mám pocit, že plavu v červáncích. Měla bych asi začít jednat, ale vůbec nejsem schopna pohybu, jen se tak pohupuji někde mezi hladinou a dnem. A tak hledím do vody a pozoruji vlnící se šňůrky vlastních opalovaček, které se mi nejspíš rozvázaly.

Měla bych asi cítit paniku, ale necítím nic. Ani strach, ani úzkost, vnímám jen čas, vlastní čas v sobě, který je nekonečný, jako bych teď k životu nic nepotřebovala. Potkala jsem své vnitřní nekonečno.

Slyším jen tlumené šumění vody, té vody, kterou k nám na planetu Zemi donesly komety před miliony lety. Letí mi hlavou samé nesmyslné informace.

Vodu cítím všude kolem sebe, vodu, která je v bazénu, ale také všude ve vesmíru a jejíž molekuly jsou miliardy let staré.

Vodu, která je ze 70 % součástí našeho těla. My jsme vlastně skoro celí vesmírná molekula, žádná oduševnělá bytost s láskou k divadlu nebo matka vychovávající nového daňového poplatníka.

Jsem shluk buněk a vody, shluk, který má inteligenci, paměť a dokáže prožívat emoce. Voda umí informace přijímat a předávat dál, a dokáže dokonce přenést lásku i nenávist, na to jsou velké studie, že dokáže nasát energii. Jako živá a mrtvá voda v pohádkách. Ale voda neumí lásku vytvořit, ani ji prožít. Takže...

Najednou cítím, jak se mi do plic vlévá ta vesmírná tekutina plná prastarých, geniálních molekul, a jsem celá z vody, snad víc než z těch sedmdesáti procent. Moje plíce se stávají součástí bazénu a jsou naplněné až po okraj. Tlačí mě, mám pocit, že mě to celou roztrhne, ale nejsem schopná se nijak bránit. Cítím, že už to nevydržím, že prasknu jako přefouknutý balónek. Mám dojem, že mě ty molekuly z vesmíru v nejbližší době zabijí. Tady už chytám paniku a vnímám úzkost i strach, přišlo to najednou, z nuly na sto. V celém těle mi vře hysterie z toho, že se utopím v bazénku pro neplavce.

Silné mužské ruce mě ale chytanou za hrudník a vytáhnou ven, přehodí si mě do náruče, a tím přeruší mé vesmírné spojení s posvátnou tekutinou. Cítím, jak mi trojúhelníkové opalovačky kloužou po těle a rozhodně nezůstávají na místech, kde by měly být. Kalhotky se mi sesouvají ze zadku a zrazují mě stejně jako můj dech. Od paniky a bolesti najednou unikám k vnímání hmatových vjemů a cítím, jak mi bezvládné tělo drží silné paže, prsty mého zachránce se mi lehce zarývají mezi žebra a do stehů a vynáší mě z bazénu jako spící princeznu. Víčka mám pořád pevně sevřená, oči plné bolesti a štiplavého chloru a začínám cítit ránu na čele. Všechno vnímám, ale nejsem schopna ovládnout

nout tělo, otevřít oči a všem kolem se omluvit za tento trapný cirkus. Cítím jen, že mi rychlým tepem bije srdce, jako kdybych se zamilovala, nebo se rozhodla zkolabovat. Jedno z toho teď určitě prožívám.

Zachránce položí mé bezvládné tělo rychle na trávník, cítím příšerný tlak na plicích, tlačí mě tak moc, že mi určitě každou vteřinou prasknou. Víčka svírám víc a víc, přestává se mi to celé líbit. Tahle hra na mořskou pannu není příjemná, ani vtipná. Chci to celé ukončit, zastavit ten pocit bezmoci, bolesti a trapnosti. Ale není to v mé moci. Cítím, že ztrácím kontrolu nad tělem, srdcem i sama nad sebou. Přestávám slyšet tlukot srdce i vlastní dech.

„Kiki?! Kde je moje dítě?!“ Zmocní se mě panika, že je sama někde v blízkosti hluboké vody. Sotva zatím uplave pár temp pejska. Zapomenu na všechny bolesti i svoje plné plíce, snažím se otevřít oči a rychle ji najít.

Pokouším se o to tak urputně, až se mi to konečně podaří. Otevřu oči, ale všechno okolo mě je jako v mlze. To asi ten chlor, bzučí mi v hlavě a přechází to až do písčotu. Klepu hlavou a snažím se ten zvuk dostat ven z ucha. A hlavně se snažím rozkukat a rychle najít Kiki. Mlha kolem mě se rozplynula. Rychle se rozhlížím po areálu. Vidím pobíhající děti, lidi na dekách, a konečně zahlédnu její blondátou hlavičku, dřepí na bobku u brouzdaliště, kousek od skupinky lidí, a usedavě pláče. Za ní dopadá pruh bílého světla, jako by ji označoval a pomohl mi ji najít. Ulevilo se mi a volám na ni: „Kikoušku, tady jsem,“ a mávám, aby mě viděla. Ona se ale ani neotočí, přidám na hlase a snažím se rozběhnout, ale neudělám ani krok. „Doprdele, co se to děje?“ ptám se vyděšeně sama sebe.

Nepřichází žádná odpověď, vysvětlení, nepřichází vůbec nic.

Jen ticho. Teď si uvědomuji, že i uvnitř mě je absolutní prázdnota. Neslyším svůj vnitřní hlas ani výskot dětí, ani pláč Kiki. Stojím v plavkách uprostřed koupaliště a všude kolem mě je hrobové ticho.

„Bože můj?! Já ztratila sluch, nebo... nebo... nebo život?!“ Najednou si ale uvědomuji, že Kiki pláče poblíž hloučku lidí, kteří jsou namačkaní jeden na druhého a koukají na mé bezvládné tělo.

Nad ním je sehnutý plavčík, který se mě snaží z plných sil oživit. Ve tváři, která je tak mladá, se mu na čele prohlubují vrásky. Dělá mi masáž srdce a dýchání z úst do úst. Nevěřím vlastními očím, to se přece nemohlo stát! Jenom jsem sjela klouzačku, na to se přece neumírá!

Snažím se rozeběhnout a skočit do svého těla tak, jak to znám z filmů.

V televizi se lidi běžně vrací z onoho světa zpátky do života. To je známá věc a já jsem navíc herečka, takže tuhle scénu musím přece zvládnout! Viděla jsem tolik seriálů a všichni to dali.

V absolutní panice se snažím přesvědčit sama sebe, že nejsem mrtvá, že jsem si dala jen minipauzu. Ale nedokážu se pohnout blíž k vlastnímu tělu, ani neumím vzlétnout, neumím vůbec nic. Žádné nadpřirozené schopnosti nemám, nemám ani ty základní. V absolutní hysterii a vnitřním zmatku, kterým oplývám celoživotně, s vypětím veškerých sil do ticha vykřiknu „Nééééé! Můj život nekončí! Nemůže!“ A čekám, co se stane. Neděje se nic.

„Bože, já jsem hlavní hrdinka tohoto příběhu! Já se musím okamžitě vrátit a žít! Přece neumru na koupališti na Praze 8!“ Drmolím jednu větu přes druhou a vyhlížím Boha nebo anděla, kohokoli, kdo to tady má na starosti. Stojím stále na jednom místě na trávníku, koukám střídavě na své tělo, bojující o nádech, a na plačící Kiki. Víím, že nekonečno času už nemám a že je potřeba bojovat. A tak vnitřně zaberu a začnu vykřikovat vzhůru k nebi.

„Haloooo je tady se mnou někdo???“ Cítím se zoufale a začínám hystericky brečet, jako to dělají všechny mámy, co se bojí o své děti, a slibuji:

„Bože, jestli mě vrátíš za mou malou holčičkou, celý zbytek života si budu vážit úplně všeho! Budu posílat pe-

níze na charitu, chodit do kostela, zachraňovat psy, kočky i lidi. Už ti nikdy nebudu nadávat za nepovedený casting, malou roli, málo peněz, blbýho kluka, za červenou na semaforu, ani za ty tlustý stehna a malá prsa, cos mi dal. Opravdu, přísahám, budu naprosto spokojená se svým nedokonalým tělem i životem. Budu si ho užívat plnými douškami, nebudu remcat, budu se správně rozhodovat a naslouchat ti. Přísahám, že nepromarním ani vteřinu svého znovu darovaného života. Budu ho žít v radosti a lásce a každý den se modlit, ale prosííííím, vrať mě domů do mého těla! Musím a chci vychovat svoji holčičku, nemůžu ji opustit, ona už toho zažila hodně a tohle si nezaslouží.“ Nikoho sice nevidím, ale cítím, že najednou nejsem sama, všude okolo mě je hustá, skoro hmatatelná energie, a to mi dodá odvahy se jí chytit a pěkně ji vypucovat. Přitlačit na ni. Musím teď využít všeho. „Ne! Bože, já se jí prostě nevzdám! Rozumíš?! Slyšíš mě?!“ A ze samého prošení a žadonění se dostanu až do vzteku a najdu v sobě obrovskou sílu vzdoru. „A dost! Já prostě neumřu a okamžitě se vrátím za svým dítětem. Budu tady pro ni, ať chceš, nebo ne. Je to moje dítě a nikdo a nic, ani smrt, nás nerozdělí!!! Je ti to jasný!“

Začne mi znovu pískat v uchu, slyším kolem sebe bzucení, jako bych měla hlavu v úlu.

Bzucení v uších se zvyšuje až do vysokého pískotu, zvuk mě přenáší zpět, pohltí mě mlha a posouvá přesně tam, kde jsem si přála být.

Cítím, jak mi praskají žebra. Jak mi plavčíkovy dlaně masírují hrudník a jeho ústa se dotýkají těch mých, vdechuje do mě život tak urputně, až se mi plíce nafukují jako balonek na pouti, a já najednou naskočím. Jeho dech mě vtahuje zpátky do života. Naskakuji na jeho tep života jako na divokého koně. Začnu kašlat a zvracet vodu s hranolka-ma. A přitom se chytám života jako dítě, které se právě narodilo.

Podářilo se. Jsem tady. Nádech, výdech, nádech, zavalí mě vlna tepla a taky života. Ano, život je teplý, to jsem si

nikdy nevšimla. Otvírám oči, lidi kolem sebe vnímám rozmazaně, ale obličej mého zachránce vidím ostře, je přímo nade mnou a v jeho jiskrných očích spatřím obrovskou úlevu, že se mu to povedlo. Usmívá se na mě a jeho krásné zuby září, něco mi říká, ale já mu vůbec nerozumím, slyším ho s ozvěnou. Mapuji hlouček lidí kolem sebe, pořád kašlu a do toho se opakovaně ptám: „Kde mám Kiki?“

Prodere se ke mně Alča, která má velké modré oči zalité slzami. S úlevou si ke mně klekne a uklidňuje mě: „Klid, Luci, mám ji, neboj, postarám se o ni.“

Pak už slyším jen sanitku a vnímám celý ten záchranářský mumraj.

Začínám se stydět, že jsem udělala takovou ostudu. Najednou si plně uvědomuju ten cirkus, který kolem mě je. Stydím se jako blázen a pořád se všem omlouvám. Nikdo na mě moc nereaguje. Záchranáři dělají rychle lékařské úkony, a nakonec mě položí na lehátko a šoupnou do sanitky s tím, že jedeme do nemocnice.

V posledním momentě, než se zavřou dveře ambulance, zahlédnu Alču, jak divoce konverzuje s plavčíkem, mým zachránce, a při tom v jedné ruce drží Sofinku a druhou rukou pevně svírá moji plačící Kiki, která mi mává. Za ní uvidím znovu bílý pruh světla a vedle ní si všimnu malého kolouška. Kolouška, který stojí na tenkých nohách vedle mé křehké holčičky. Jsem fakt pitomá máma, ale jsem zpět. Jsem živá máma, a to se počítá.

Zamávám jí a pošlu pusou, a ještě jí rukou ukazuju, ať se podívá vedle sebe na toho malého Bambiho.

Pak už se nechám odvážet houkající ostudou.

PROBLÉMOVÁ

Po dvou dnech pozorování a vyšetření v nemocnici, jelikož voda v plicích prý není žádná sranda, na mně nakonec nenašli nic, co by bylo mimo normu, až na to, že jsem praštěná do hlavy, ale to vím už léta letoucí, jen tentokrát na to mám oficiální papír. Na cestu jsem dostala ještě tři stehy na čele, a hlavně zjištění, že moje plíce už jsou čisté jako po dovolené na horách. Jen to bezvědomí, nebo co to bylo, ve mně zanechalo hlubokou vnitřní rýhu. Je třeba, abych se nad sebou a svým životem více než zamyslela.

Z nemocnice si mě má vyzvednout Karel, který mi sem už přivezl tašku s věcmi a láskou, ale taky mě s velkou obavou sprndnul, jaktože mám pořád tolik úrazů a různých menších i větších nehod. Ze samého strachu se mnou občas zachází jako učitel, který mi vysvětluje, že tohle mé chování není vhodné, ale jinak mě miluje nejvíc na světě.

Ale to jsem já. Kolem mě se pořád něco točí a občas mě událost i smete, jako tentokrát, ale já se zase zvednu a jdu dál. Jsem sběratelka šrámů na těle i na duši.

Ale zpět ke Karlovi, mému snoubenci. Je to skoro čtyřicátník, který se mnou, jak on sám říká, chytil druhý dech. Je to můj sporták, který se za každé situace snaží být férový, obětavý a milující chlap. Je to má životní jistota, ovšem nevím, jestli já dokážu být jistotou pro něj. Abych pravdu řekla, já jsem, jak už odhalila češtinářka na základce, problémová. Je mi to líto, ale měla tenkrát pravdu. Všechno

v životě se mi skládá jinak a jakoby pozadu. Přemýšlím, jak je možné, že jsem na tom koupališti, v celé té podivné mlze, nehledala Karla, aby mi pomohl. Přitom jsem zvyklá se s ním radit úplně o všem, i jakou aviváž mám dát do pračky. Ale já jsem skutečně asi byla na místě, kde je člověk jenom sám za sebe.

Karel je typ člověka, který vždy zachovává chladnou hlavu a drží se hesla dvakrát měř, jednou řež, kdežto já rychleji mluvím, než myslím, a rozřežu toho víc, než bych chtěla.

Uvědomuji si, díky celému tomu zvláštnímu zážitku, že až půjdu do nebe, budu prostě sama a musím se už tady na světě na to připravit. Takže ode dneška musím být víc samostatná a nespoléhat ve všem na Karla.

Sedím na koženkové lavici na dlouhé, studené nemocniční chodbě a čekám, u nohou mám sbalenou velkou tašku s pyžamem, které mi Karel donesl a naštěstí bylo zrovna vyprané, kartáčkem na zuby, časopisem Marianne, ten jsem si nestihla přečíst, protože mě bolela hlava, nabíječkou, hřebenem a dalšími pár drobnostmi. On toho člověk vlastně zase tolik nepotřebuje. Pozoruji procházející sestřičky a šourající se pacienty. A nervózně žmoulám v ruce telefon, z něhož jsem opakovaně volala Karlovi, ale nezvedá to.

„Kde ten Karel je?“ ptám se sama sebe.

Sáhnu si na čelo, kde mám překrytou zašitou ránu. Pořád tam je, jako vzpomínka na chvíli, kdy jsem tam nahoru dala slovo, že ten život začnu žít nějak líp.

Pár stehů na okraji čela, jizva, která se časem schová mezi vlasy, nic velkého to není, přesto z toho teklo krve jako při porážce čuníka. Přemýšlím, co všechno jsem tam nahoru slíbila. Nesmím na to zapomenout. Možná bych si to měla zapsat.

Přes skleněné dveře zahlédnu spěchajícího Karla. Jeho patku na stranu, zelenou mikinu, kterou nosí skoro vždycky, a rozzářené zelené oči. Mávám na něj, a když ho vidím,

cítím v sobě tolik jistoty. Popadnu tašku a jdu mu naproti. On na mě ještě před polibkem spustí: „Luci, netahej se s tím,“ a vytrhne mi tašku z ruky. Políbím ho a zavtipkuji: „Co blázníš, nejsem těhotná, tašky nosit můžu.“

Karel se toho chytne: „Zatím ne, ale co není, může brzo být,“ a mrkne na mě. „A stejně, celkově se musíš šetřit.“

Já povytáhnou obočí, což mě zabolí, sotva jsem se z jedné mateřské dostala a upřímně se na další úplně necítím. Jsem herečka, není jednoduché se jen tak vrátit do procesu.

Karla tohle téma evidentně těší a pokračuje: „A kdyby zdědil tu jizvu na čele, tak bychom mohli mít malýho Harryho Pottera,“ oznámí nadšeně. Usměju se, ale vtipný mi to nepřijde. „Proč jsi mi nezvedal telefon?“ zeptám se s lehkou výčitkou.

Karel se hned omluví: „S Kiki byl doma pěkný blázelec, jsem ho zapomněl na stole, promiň.“ Procházíme areálem nemocnice a já přitom pozoruji, jak se stromy ve větru pohupují a slunce se opírá do listů. Blížíme se k autu a já jsem konečně na čerstvém vzduchu, to je pro mě vůně života.

„Kájo,“ zastavím se, „slyšíš to šumění stromů?“ Karel se koukne kolem sebe a řekne: „Ani ne, vždyť je tady všude hluk a jezdí tu sanitky.“

Zavřu oči a slyším to ještě intenzivněji. Všechny stromy z širokého okolí šumí a je to, jako by si mezi sebou vyprávěly. Možná mluví i ke mně, tak stojím a naslouchám. Přes nosní dírky do sebe nasávám tenhle voňavý život.

Karel ovšem necítí to co já, a tak mě lehce uchopí za ruku a řekne: „Pojď už domů, mám pro tebe překvapení.“ Usměju se. Miluji překvapení, a tak jak malá holka začnu vyzvídat: „A co to je?“ Míříme k autu a Karel laškovně protahuje moji zvědavost. „Neřeknu, to uvidíš.“

Domů doletíme jako střely. Tam na mě vyskočí Kiki a mamka, která malou hlídala, je ze mě ale viditelně rozhozená a spustí: „Lucinko, opravdu, ty si nedáš pokoj s těma kravinama, opravdu jako fakt, to snad ani není možný, jak tě napadlo jezdit dolů po hlavě? Vždyť sis mohla zlomit

vaz!“ a začne lehce natahovat. Mamka, co má laskavý obličej, nakulmované kudrlinky, jednu nohu o pár centimetru kratší a obavu o své dítě. Mámám ty děti nikdy nevyrostou. Budeme dětmi až do důchodu. A ony budou staré mámy, co mají staré děti. Děti jsou láska a strach na celý život.

„Promiň, mami, že jsem tě vyděsila, byla to nehoda.“ Chápu její strach, ale víc mě zajímá to překvapení. Usadím se napjatě za jídelní stůl v kuchyňoobýtváku našeho bytčku 2+1. Karel konečně přichází a nese obálku, kterou mi s nadšeným výrazem podává. Beru ji do ruky a představuji si, že vytáhnu třeba poukaz na víkend ve wellness hotelu nebo romantickou večeři u Karlova mostu.

Ovšem místo toho na mě vypadnou dvě svatební oznámení, na kterých je mé a jeho jméno. Stáhne se mi žaludek a výraz mi ztuhne. Karel se nadšeně zeptá: „Co tomu říkáš, lásko? Které se ti líbí víc? Nechal jsem vytisknout tyhle dva vzorky, abychom to viděli v reálu.“

Já jenom polknu a nevím co říct, nechápu to, ale jako bych zapomněla, že se blíží naše svatba.

Svatba je prostě téma, které nejsem schopná zpracovat, pobrat, pojmut, pochopit a v každém případě ve mně vždy vyvolá pocit, jako kdybych měla zánět žaludku.

Nevím, čím to je, jak je možné, že Karla miluji, ale manželství se tak nějak obávám, i když si zároveň myslím, že by to mohla být skvělá jízda, která by mě nakonec dovezla do klidného přístavu. Takového hradu, který mě bude chránit.

Ale problém je, že je to taky možná všechno ještě trošku jinak, jelikož už při představě té nedobytné pevnosti nemůžu dýchat a při slově *přístav* se začínám nudit. Nechci mít kolem sebe hradby a nevidět ven, nechci být uklizená a zaparkovaná s vyhozenou kotvou.

Je mi sice něco přes třicet a měla bych si tleskat, že si mě chce vzít tak báječný kluk, ale jelikož jsem ta problémová, tak jsem asi i trochu divná a vdavek se prostě bojím.

Bojím se toho vlastnění jednoho druhým, i toho, že je to až do smrti, i když smrt pro mě teď dostává úplně jiný

rozměr a z ní samotné už strach nemám. Uvědomila jsem si, že konečnost si vytváříme jen my sami v sobě. Že je tam světlo a možná i nekonečno a posmrtný život.

Rozhodně teď nechci umřít, to vím určitě, ale taky nechci být nekonečně dlouho něčí. Vždyť já sama ještě ani přesně nevím, kdo jsem a kde mám svoje hranice, a nabízet takové nejasné zboží někomu jinému, to mi přijde nefér.

Ale copak tohle všechno můžu říct svému klukovi?

Navíc teď, když jsem dala velký slib, že budu žít, jak nejlépe dovedu, a budu se rozhodovat správně?

Karel na mě nadšeně kouká a já zase zírám na ta dvě kýčovitě nazdobená oznámení. Přemůžu se a řeknu: „A jo... jsou hezký, takový svatební.“

Kiki mi je vytrhne z ruky, nadšeně poskakuje a vykřikuje: „Bude svatba!“, zatímco mamka se nad blížící se svatbou dojala a mumlá něco o tom, že nemá co na sebe a jestli pozveme i tetu Zdenku.

Karel je naplno pohlcený svatební mánií a zvažuje, jestli je lepší bílé oznámení, nebo raději zvolit to bleděmodré. A já se mezi nimi cítím jako podvodník, jelikož sama upřímně nechci ani jedno.